

”

از این ۲ رقمی که کار پژوهشی‌اش را انجام داده بودیم و بعدش به تجاری‌سازی رساندیم، تقریباً سالی ۲۰ تن تولید بذر کردیم و در اختیار کشاورز قرار دادیم. سطح زیر کشت را از ۲-۳ هکتار سال اول، رساندیم به حدود ۲۰ هزار هکتار که منفعتش نصیب کشاورزان شد

شرکت‌ها هم دانش فنی جدید را خیلی سخت قبول می‌کنند. بذر روشن راهم شرکت‌های دیگر قبول نکرده‌اند؛ بجز ۲ تا شرکت آن هم در سطح خیلی کم. ولی چون متولی اصلی‌اش ما هستیم و مجوزی ۱۸ سال انحصار تولید داریم، اگر شرکت دیگری بخواهد این رقم را تولید کند، بایستی از ما اجازه داشته باشد. رقبا ی ماهیچ کدامشان دانش بنیان نیستند. یکی خصوصی است و ۳ تایشان نیمه دولتی هستند. نوع رقم مان هم متفاوت است. مثلاً آنها طی ۲۰ سال همین رقم‌های بومی منطقه مثل طارم را داشتند.

سطح زیر کشت و نیاز کشور

ما در کل کشور به طور متوسط ۶۰۰ هزار هکتار سطح زیر کشت برنج داریم که حدود ۲۳۰ هزار هکتارش مازندران است. همین حدود را هم گیلان دارد. در خوزستان یک سالی که سیلاب آمد، ۲۰۰ هزار هکتار فقط خوزستان کشت کرد. بعضی از سال‌هایی که بارندگی باشد و آب کافی باشد، استان‌های دیگر هم کشت می‌کنند؛ کلاً می‌شود ۶۰۰ هزار هکتار. هر هکتاری تقریباً ۵۰ کیلو بذر نیاز دارد اما میزان تولیدی که در کشور داریم کمتر از ۲ هزار تن است که خیلی عدد پایینی است. ۱۰ درصد میزان کشور هم تولید نمی‌شود بخش عمده‌های را کشاورز خود مصرفی دارد، یعنی از مزرعه خودش بذر می‌گیرد. آن هم باعث می‌شود که هم عملکرد بیاید پایین هم ناخالصی در مزرعه‌اش اتفاق بیفتد چون دیگر بذرش استاندارد و گواهی شده

یکی‌اش شرکت تعاونی روستایی است. اینها ۹۰ درصدشان دولتی هستند و کلاً ۱۰ درصد نیاز بذر استان را تکمیل می‌کنند. ۹۰ درصد باقیمانده را کشاورز، خود مصرفی دارد؛ یعنی ناچار از بذر نامطلوب خودش استفاده می‌کند. آن وقت این مدیر نظرش این بود که این ۴ تا شرکت برای ما کفایت می‌کند! مجمع را بسته بودند و نمی‌گذاشتند شرکت جدید بیاید داخل شان. شرکت ما اولش دانش بنیان نبود. بعداً آمدیم سهمیه گرفتیم و به هر حال ورود پیدا کردیم، وگرنه اجازه ورود به شرکت‌های دیگر نمی‌دادند. بعد این مدیر تغییر کرد و توانستیم با مدیریت جدید یک تعاملی داشته باشیم؛ حداقل توانستیم بیایم در کمیته فنی بذر و مجوز تولید بذر بگیریم.

سرعت رفتن به سمت فناوری کم است

معمولاً در برابر پذیرش دانش فنی کمی مقاومت وجود دارد، هم در مجمع کشاورزان ما، هم در مجموعه شرکت‌هایی که هستند. کشاورز ما کمباین را به سختی قبول کرد. خب یک مدتی کمباین قبلی بود که دستی برداشت می‌کرد و کشاورز می‌گفت این خوب است. بعد کمباین بزرگ آمد که خیلی راحت برداشت می‌کرد، ولی می‌گفتند این اسراف می‌کند، بذر این جوری می‌ریزد. کشاورز پذیرش نمی‌کرد یا پهبادی را هم که می‌آمد سم پاشی کند، قبول نمی‌کردند. آرام آرام طی چند سال جا افتاد.

